

XLV.

Betænkning

over

Forflag til Lov angaaende Oprettelse af en almindelig Alderdoms-Forsørgelsesanstalt.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Mai 1882.)

Medlemmet med det Lovforflag, som har foreligget til Udvalgets Overveielse, at gjøre det muligt for Ubemidlede, navnlig ogsaa for den egentlige Arbejderklasse, at forskaffe sig en Forsørgelse udenfor Fattigvæsenet paa deres gamle Dage, naar Arbeidsevnen er begyndt at svigte, er smukt og rigtigt, men det er tillige en af de vanskeligste af de sociale Opgaver, som vor Tid har sat paa Dagsordenen. Det kan da heller ikke forundre, at der ikke har kunnet opnaas Enighed om det foreliggende Forflag, men at Udvalget har delt sig i et større Flertal og fire Mindretal.

Forflagstillerne have indset, at Hovedvanskeligheden laa i at formaa Arbejderne til at begynde Opsparingen til Alderdomsforsørgelsen saa tidlig som muligt, da det ikke uden ved en gennem den hele arbejdsdygtige Alder fortsat Opsparen vilde være muligt at samle en saa stor Sum, som vilde være nødvendig til Erhvervelsen af en blot nogenlunde tilfredsstillende Forsørgelse i Alderdommen; men man kan ikke vente, at Arbejderen, der lever under Trykket af hver Dags indtrængende Krav, saaledes vedblivende allerede fra Ungdommen af skulde fastholde en Opsparen alene for en uvis fjern Fremtids Styld. Det er som oftest først i en mere fremrykket Alder, at Arbejderen er villig til at gjøre Indskrænkninger og Offre for at erhverve en Alderdomsforsørgelse, men da er det sædvanligvis for sent. Denne Vanskelighed har Forflaget søgt at komme ud over ved at indføre en Evangsforpligtelse i den yngre Alder, og i dets § 7 be-

stemmes, at enhver her i Landet forsørgelsesberettiget Mand og Kvinde i Alderen mellem det fyldte 15de og 22de Aar skal være Medlem af den foreslaaede Alderdoms-Forsørgelksekasse.

Et saadant Evangsystem kan Udvalgets Flertal (S. P. Christensen, Larsen, Th. Nielsen, L. Pedersen, Paulsen, Nøhr, Falbe-Hansen, S. Sørensen, Rasmussen og Thorup) ikke billige, thi det er stridende mod Grundprincippet i vor hele Samfundsordning og lader sig ikke anvende uden ved Hjælp af en Række indgribende og vanskelig gennemførlige Bestemmelser. Dertil kommer, at, naar Alle uden Forskjel i en vis Aarækte skulde være Medlemmer af Alderdomskassen, vilde Følgen deraf blive, at Mange, for hvis særegne Forhold en saadan Forsørgelse ikke passede, alligevel vilde blive tvungne ind paa den, og at det derved vanskeliggjordes for dem at skaffe sig en Forsørgelse paa anden Maade, som vilde være dem til mere Gavn. Naar de Unge paa den angivne Maade skulde yde tvungent Bidrag til Alderdomskassen, og derhos Alt, hvad der var indstødt i Alderen mellem det 15de og 42de Aar, ingeninde kunde opsiges til Udbetaling (Forflagets § 11), vilde det t. Ex. blive vanskeligere for dem at arbejde sig frem til en selvstændig Stilling, og for den aldrende Mand vilde det desuden ofte være en bedre Hjælp at faae udbetalt en lille Kapital paa eengang, hvorved han t. Ex. kunde begynde en eller anden lille Virksomhed, end at faae Kapitalen omfat til en Livrente, der i mange Tilfælde alligevel